

Isten hozta, Anne!

Újra Avonlea-ban

írta Tamás Szandra

Gyönyörű, napfényes napra virradt a város népe. Május közepét írtak, a nap már kora reggeltől égetett, a fák, bokrok csak úgy zöldelltek, a virágok erőteljesen illatoztak. Az emberek fellelegezve sétálgattak az utcákon, végre elfelejthették a csúnya, hosszú és hideg telet.

Anne Shirley az ágyában ébredett, mikor is Gilbert állt felette a reggelivel. A lánynak le se lehetett volna könyörögni a mosolyt az arcáról. A fiú jól tudta ezt, hiszen eljött végre a nagy nap, és meglátogatja az ő szeretett szigetét, a Zöld Ormot és a legfontosabb, hogy újra a karjába zárhatja rég nem látott Marilláját. A fiú nagyon sajnálta, hogy nem mehet vele, de felelősége volt a kórház felé, nem hagyhatta cserben a betegeit, és tudta, hogy Anne jó kezekhez tér haza. A tervek szerint a lány két hetet tölt majd Avonlea-ban, így nem sok idő, amit külön kell tölteniük.

Anne gyorsan megette az elé tett ételt, és sietősen nekikezdett az öltözésnek, ruháját már gondosan előző este előkészítette, a bőröndje pedig már napokkal előtte utazásra készen volt. A kocsi kint várta őt a ház előtt, Gilbert sajnos még az állomásra sem tudta kikísérni, hiszen előjegyzett műtétje volt, így hosszú ölelkezés után a lány felszállt a kocsira, és elindult hazafelé.

A gőzös hangos dudálás kíséretében kifutott az állomásról, Anne pedig tele izgalommal, de fedhetetlenül boldogan nézett kifelé az ablakon.

Marilla és Rachel az egész házat kitakarította, hajnalban keltek mind a ketten a nagy napon, és friss virágokkal borították be a ház minden zegét-zugát. Izgatottan készülődtek, háromfajta ebédet készítettek és kétfajta süteményt.

Az egész város a kis vörös hajú lány érkezésére készült ez mellett, hiszen a két vénlány már hetekkel ezelőtt beharangozta a jövetelét, az idősebbek várták, hogy meséljen nekik az a vidám kislány, aki annak idején olyan nagy tehetséggel hagyta el a szigetet, és olyan sokra vitte, és hogy hírt kapjanak a Blythe fiúról is. A fiatalok, akik csak hírből ismerték őket, pedig égtek a kíváncsiságtól, hogy mik igazak a pletykákból, többek között a King család gyermekei is.

Marilla az egyik szomszédját kérte meg, hogy menjen ki az állomásra Anne elé, aki szíves örömet segített is, hiszen sokkal tartozott már neki. Előállt a kocsival, és azért még az indulás előtti percekben is rákérdezett, hogy biztos nem akarja ő is látni már akkor, amikor leszáll a vonatról? Marilla sokat gondolkozott ezen, és úgy érezte, hogy ő már elég öreg az ilyen kihíváshoz, de azon a reggelen valahogy Rachel tekintete is az sugallta neki, hogy menjen. Hirtelen mégis berohant a házba, magára kapta kiskabátját, és már pattant is fel a kocsira. A lovak gyors ügetésben indultak meg a város felé.

Nem sokkal dél előtt nagy füsttel futott be Avonlea városába a gőzös. Marilla attól félt, hogy rossz szeme világa nem fogja engedni neki, hogy időben észrevegye az ő szeme fényét, de aztán amikor Anne megjelent a vonat lépcsőjén, egyből megérezte. Rohant a lány elé, és óriás könnycseppekkel ölelte egymást a két rég látott ember. Percekig el se engedték egymást, majd jó alaposan szemügyre vette mind a kettő a másikat, és nagy nehezen elindultak a kijárat felé. James, a szomszéd, messziről figyelte az eseményeket, és csak az ajtóban sietett elvenni Anne csomagját. Illedelmesen bemutatkozott, majd hagyta a két nőt egymással foglalkozni.

Az út nagyon gyorsan elrepült, Anne folyamatosan mesélt, nagyon sok minden történt azóta, hogy utoljára találkoztak, és ahogy sok minden más, ez se változott, a lány ugyanannyira szeret beszélni, amennyire évekkal ezelőtt.

A házat körülölelte ezernyi virág és bokr, a hely semmit nem változott az évek alatt, és ahogy megállt a kocsi Zöld Oromban, Anne szíve ugyanolyan hevesen vert, mint amikor először érkezett

meg Matthew-val. Ugyanolyan nagy hévvel szaladt be most is, próbálta magába szívni az elfeledett illatokat, elraktározni a szemével a rengeteg csodás látnivalót. Amikor belépett a házba, egy pillanatra megilletődött, hiszen teljesen megfeledkezett arról, hogy Marilla már Rachellel osztozik a házon, de aztán hamar észbe kapott, és ölelte át az ősz hajú asszonyt is, aki annak idején oly sok bosszúságot okozott.

Hármasban ebédeltek a gyönyörűen megterített asztalnál, finomabbnál finomabb ételeket ettek, és vörösbort kortyolgattak. A bőséges ételt a rengeteg sütemény követte, Anne nem hitt a szemének. Természetesen Marilla és Rachel alig jutottak szóhoz, de nem is bánták, hiszen nagyon kíváncsiak voltak Anne történeteire, hogy mi hogyan működik a nagyvárosban, milyen az élet ott, hogy boldogulnak Gilberttel, és hogy mi minden történt az utolsó találkozás óta.

Délután, amikor már kipihenték az utazás fáradalmait, a kertben hatalmas csokor virágot szedtek, és meglátogatták Matthew sírját. A környék arra sem változott semmit. Mivel az idő nagyon kellemesnek ígérkezett még késő délután is, így úgy döntöttek tesznek egy nagyobb kitérőt. Elsétáltak a folyó mellett, azok mellett a legelők és rétek mellett, amik olyan sokat jelentettek a fiatal lány számára, és amik nagyon kellemes emlékeket ébresztettek benne. Nem akart betelni a látvánnyal, majd Gilbertre gondolt, hogy milyen jó lenne, ha ezeket az élményeket most is megoszthatná vele, hiszen annyi minden kötődött itt hozzá, kettőjükhez, hogy hiányérzete támadt. Kellemes szellő fújt, hozta a virágillatot, ami újabb emlékeket ébresztett, Dianára gondolt, a rengeteg elkövetett csínyre, a sok álmodozásra. Odafordult Marillához, és megkérdezte tud-e valamit Dianáról, aki boldogan válaszolta, hogy meg fogják látogatni őket az alatt az idő alatt, amíg itt van. Anne még nagyobb boldogságot érzett, aztán észrevette Marilla szemében a fáradtságot és javasolta, hogy forduljanak hazafelé. Sajnos az évek múlásával már nem bírta az olyan hosszabb sétákat, hiába minden akarata, sajnos a teste már elfáradt. Örömmel vette a lány ötletét és karolt bele ismét.

Estére már csökkent a hőmérséklet, így a házba szorultak. Teát ittak, elfogyasztották a vacsorájukat, és folytatták tovább a beszélgetést. Egész későn volt már, mikor nyugovóra tértek. Anne a régi szobájában aludhatott újra, a régi kedves, patinás ágyban, a régi illatban. Hamar álomba szenderült, és álmában újra az a kislány volt, aki aznap érkezett Zöld Oromba.

Másnap reggeli után elindultak a városba. Útközben sok régi ismerőssel találkoztak, és Anne szomorúan tapasztalta, hogy sajnos a régi kedves felnőttek felett eljárt az idő, már mindenki arcán látszik az öregedés, sajnos a tájon kívül minden megöregedett. Tudta, hogy ő sem fiatal már, nagyon sok mindenen keresztül ment élete során, de szerette volna az alatt az idő alatt, amíg itt van, úgy érezni magát, mint régen. Az emberek bár ugyanolyan kedvesen fogadták, mint azelőtt, de valahogy érezte, hogy az idő sajnos mindenkire hat. Megpróbált átsiklani ezen észrevételen, és a tizenöt évvel korábbi korba képzelte magát. Akárkivel találkoztak, mindenkire emlékezett, így nagyon könnyen elő is tudta hozni mindenkinek a régi arcát. Boldog volt.

A városban szinte az összes boltba betértek, sok helyen már a gyerekek vették át a szülők vállalkozásait, így sok új arccal is találkozott. Nagy meglepetés volt, hogy az egyik helyen két kislány és egy kisfiú rengeteg kérdéssel foglalta le, és szinte úgy néztek rá, mint egy istennőre. Nem értette, de megtiszteltetésnek vette. Egy idő után annyira kíváncsiskodtak, hogy már alig tudta követni őket. A nevüket kétszeri visszakérdezés után tudta csak megjegyezni, Felicity, Sara és Felix. Miután Marilla végzett a pultnál, becsatlakozott ő is a beszélgetésbe, és világosította fel Anne-t, hogy kik is ezek a gyerekek. Felicity, ahogy mindig, mint egy nagylány invitálta őket másnap vacsorára, hiába nem voltak ott a szülei, biztosított mindenkit, hogy az egész családja nagy szeretettel várja Marillát és Anne-t is, sőt, ha gondolják, vigyék magukkal Rachelt is. A két hölgy a sok győzködés után végül rábólintott, és megbeszélték, hogy másnap este hét órára fognak érkezni.

Az idő aznap is nagyon gyorsan elszaladt.

Másnap Anne segített mosni és főzni, nagyon sok vidámságot okozva a két idős hölgynek. Csak úgy zengett a ház a sok nevetéstől. Estére felöltöztek, majd virággal és egy üveg borral a kezükben elindultak a megbeszélt vacsorára. Az idő nagyon kellemes volt, mindenkinek jól esett a séta.

Amikor kopogtak, Alec King nyitott ajtót, udvariasan köszöntötte őket, majd beinvitálta őket a házba. Meglepetésükre a ház tele volt emberrel, áthívták Hettyt és Olivíát Sarával együtt, így teljes volt az összkép. A vacsoraasztal gyönyörűen meg volt terítve, és tele volt finomabbnál finomabb étellel. Nagyon kellemes hangulatban telt el az egész este, nagyon jól lakott mindenki, egy-két pohár bor is elfogyott, és rengeteg történet kelt útra köztük. Alec és Hetty ismerte Anne-t kiskorából, de mivel nem egy korosztály, nem voltak különösebb közös élményeik. Olivia volt közelebb inkább Anne-hez, így ez a vacsoránál is bebizonyosodott, nagyon jól szót értettek egymással. A gyerekek most is nagyon kíváncsiak voltak mindenre, és nagyon zokon vették, amikor a szüleik lefekvésre intették őket.

Nagyon elhúzódott az este, így nem sokkal éjfél előtt értek csak haza. Nem fáztak, de fáradtak voltak már, így ahogy csak tudták, szedték a lábukat.

A következő napok is nagyon gyorsan repültek el, észre sem vették, és már el is telt egy hét.

A hétvégére Marilla pikniket szervezett a gyönyörű időre hivatkozva, és a sors úgy akarta, hogy a városban összefutott Janet Kinggel, aki hallotta a piknik hírért, és Marilla úgy gondolta illetlenség, ha az után a fenséges vacsora után nem hívná meg őket.

A piknik napja kivételesen meleg időben telt. Rengeteg ember vett részt az eseményen, de estefelé csak a King család volt már ott. Ahogy a vacsoránál, most is nagyon jól elbeszélgettek, Olivia, Anne és a gyerekek szinte külön voltak végig. Sara felnézett Anne-re, úgy érezte, hogy neki is hasonló sikereket kell elérnie az életben. Felix, mint egy kisfiúhoz illik, szemet is vetett Anne-re. Ahogy a vörös hajú lány nézte és hallgatta őket, a saját gyerekkora jutott eszébe, Diana, Gilbert, az iskola. Megkérte a gyerekeket, hogy másnap hadd menjen be velük régi iskolájába, és hadd vegyen részt pár órán. Felicity egyből magára vállalta az idegvezető szerepét.

Vihar közeledett, az ég csak úgy zengett, a villámok bevilágították az egész szigetet, így a King család gyorsan elindult hazafelé.

Másnap a vizes úton Anne újra gyermeknek érezte magát, és alig várta, hogy újra az iskolapadban ülhessen. Felicity egész délelőtt nem hagyta magára, teljes felvilágosítást tartott neki mindenről. A nap végén egy pokrócra ültek a gyerekek a réten, és Anne is csatlakozott közéjük. Teljesen olyan volt, mint kislánykorában.

Másnap Anne nagy örömeire Diana állt az ajtóban. A két lány könnytől áztatott ölelésben vált eggyé, majd mintha egy nap sem telt volna el, úgy beszélgettek. A verandán teáztak, majd ott is ebédeltek. Marilla és Rachel nem akarta megzavarni őket, így szépen csendben meghúzódtak a házban.

Délután a lányok sétálni indultak, megnézték minden közös helyet, felidéztek az emlékeket. Hangosan nevettek, viccelődtek. Aztán rátértek mostani életükre, és örömmel fogadta mind a két lány, hogy akármilyen terveik is voltak az életre nézve, nem váltak valóra, de attól függetlenül mind a ketten nagyon boldogok. Diana is egyedül érkezett a szigetre, de talán mind a ketten egyetértettek abban, hogy ez jó döntés volt. Szerette volna látni ugyan legjobb barátnője gyermekeit, de megígérte, hogy nemsokára meglátogatja őket otthonukban.

A nap nagyon hamar lement, feljött a hold. Ők késő éjszakáig a verandán folytatták a beszélgetést.

Másnap együtt mentek be a városba, ahol bemutatta újdonsült gyermek barátainak Dianát, akik ugyanolyan kitörő örömmel fogadták őt is, mint érkezése napján Anne-t.

Dianának haza kellett utaznia, sajnos nem hagyhatta férjére a gyerekeket sok időre, de boldog volt a tudattól, hogy hamarosan újra találkozhatnak. Ismét könnyekkel borultak egymás nyakába, de ezek sajnos már nem az örömkönnyek voltak.

Miután újra hárman maradtak, sok minden szóba került. Többek között Marilla szerette volna tudni Anne terveit a továbbiakra, hogy hazatérnek-e valaha, van-e arra remény, hogy itt alapítsanak családot. Anne nagyon szerette volna, de őszintének kellett lennie, hogy Gilbertnek itt sajnos nincs sok lehetősége, de ha úgy alakul, akkor ez minden álma. Tudta jól, hogy Marilla már nagyon öreg,

hogy eljöhet az az idő, amikor szüksége van az ápolásra, hiszen Rachel sem fiatal már. Nagyon sokszor átmentek ezen a témán, és természetesen senki nem kapott érdemleges választ semmire.

Anne-nek már csak két napja maradt a hazautazásig.

Az utolsó napon újra bement a városba, elbúcsúzott új barátaitól, akik megígértették vele, ha ideje engedi, majd ír nekik. Újra szemügyre vett mindent, megpróbálta magába szívni Avonlea, a sziget minden illatát, a szemébe vézni minden egyes képét. Marillával és Rachellel sokáig ültek a verandán aznap este, és csak nagyon nehezen tudta rávenni magát arra, hogy feküdjön le, hiszen másnap nagyon korán kell indulnia.

Az ébresztőóra már reggel hat órakor sikított. Anne boldogtalanul állt neki az öltözködésnek, és nagyon szomorúan ült le reggelizni. A szomszéd fél nyolckor várta őket a ház előtt, ahogy megbeszélték. Marilla most minden kérés nélkül csatlakozott. Anne átölelte Rachelt, megköszönt neki mindent, kérte, hogy vigyázzon magára és vigyázzon Marillára. Az ősz hajú hölgynek könnyek potyogtak a szeméből.

A kocsit most sokkal csendesebb volt. Így is nagyon hamar kiértek az állomásra, de most egyikőjük arcán sem volt öröm. Amikor leszálltak, James segített vinni a csomagokat, majd illedelmesen elköszönt, és hagyta kettesben őket.

Marilla könnyes szemmel köszönt el a lánytól, szíve mélyén nagyon félt attól, hogy most találkoztak talán utoljára. Nem mondta, de a fájdalom tükröződött a szemében, és Anne látta ezt. Ölelték egymást, és Anne sírva szállt fel a vonatra. Amikor a gőzös kirobogott az állomásról, Anne integetett az ablakból kilógva, ameddig csak látta a várostáblát, Marilla pedig csak percekkel azután indult vissza a kocsinhoz, miután már a vonat zaját sem hallotta.

Hazaérkezett, majd Rachellel közös zokogásba törtek ki, később folytatták a hétköznapi életüket úgy, mint Anne látogatása előtt. Marilla kifelé többé nem mutatta mély fájalmát.

Anne is potyogtatta könnyeit a vonaton, aztán eszébe jutott Gilbert, hogy mennyire örül, hogy viszontláthatják egymást. Hiányzott neki. Sajnálta, hogy rövid volt a vakáció. Meg volt győződve arról, hogy hamarosan visszatérnek Gilberttel Zöld Oromba. Behunyta a szemét, és arról álmodott, hogy itt élnek és nevelik gyermekeiket Marillával együtt a szeretett szigeten.

Vége